

зен с дребни елмази. ^уКраката му са обути във високи обуца от мека скъпа кожа. Царят става и прегръща старият си приятел. Една сълза трепва в очите на Белота.

- Иваница... Иваница... Помниш ли деня, в който увенчаха Асена? Дано на теб Господ да дарува много лета и здраве...

Жена му, ромейката Зоя, чинно се кланя в жълтата си рубя, пристегната в кръста с копринен пояс, закопчан с изумрудени чапрази. Царицата подава ръка за целуване. ^{на Звезкит}Златният ръкав на рубата ѝ е извезан с големи златни и сребърни кръгове. На показалецът ѝ гори кървавочервен гранат.

Минават Сеслав, облечен в кестеняв дълъг хитон и мантия, жена му Евпраксия, облечена цяла в синя коприна.

Всички се изредиха: княз Иван, стрън ^си сияещ от радост, княз Александър, с усмихнати светли очи, деспот Слав, радолепен и угодлив като винаги, великите боляри, високите духовници, Калояновите сестри, обляни в радостни сълзи, деспот Борил, бледен, с престорена усмивка. Пред него се мъркаше някакъв далечен спомен... Две момчета се гледат със светнали от злоба очи... "Не на Скилоян, а на Калоян ще се поклониш! Хубаво го запомни!..." - И ето, наистина, това бе станало. Завест ^ихапеше сърцето на честолюбивия деспот. До кога братовъд ²му Иваница щеше във всичко да го побеждава? Иваница бе по-хубав, по-силен, Иваница бе цар.

Иваница пожелаваше някоя жена и тя ставаше негова съпруга. А Борил трябваше вечно да живее в сянката на славата му... Ето дори и Целгуба отново почваше да гледа с предани влюбени очи царствения си мъж - сякаш Калоян не ѝ бе съпруг, а бленуван ^{изгори}годиниш... Напразни бяха всички дълги молби, всички увещания, всички унижения. Целгуба нямаше никога да обикне никому ненужния, сиромаш Борил. И в главата на деспота бавно пълзяха мисли, ехидни и опасни, като змийска отрова.

Куманските съюзници следоха ^{до}земи чела и целунаха край